

Патријарх Порфирије: Само Господ одговара на нашу најдубљу унутарњу глад за смислом, за постојањем, за вечношћу, за љубављу

Његова Светост Патријарх српски г. Порфирије је началствовао 10. августа 2025. године светом Литургијом у цркви Светог великомученика Георгија у Бежанији, једном од најстаријих београдских храмова грађеном по једном извору 1826. године, а по другом 1878. године.

Подсетивши на почетку своје беседе на прошлонедељну јеванђељску причу о умножењу пет хлебова и две рибе од којих су се нахранили многи људи, а да је преостало још толико да је сваки апостол имао пуну котарицу да би могао да настави дело Христово, дело умножавања хлебова и храњења гладних и жедних истине, Светејши Патријарх је истакао:

– Том приликом, видевши шта је Господ учинио, хтедоше они који су доживели благослов и добробит да Га учине царем, а Он заједно са ученицима – они у посебној лађи, а он одвојен од њих – отидоше на другу страну Генисаретског – Тиверијадског језера. Господ је побегао зато што су они који су видели чудо хтели да Га учине царем, тј. били су понети месијанским ентузијазмом у којем су очекивали погрешно. Уместо Онога који

је Син Божји и који им дарује Царство Божје, очекивали су онога који ће чинити социјалну правду, који ће извести социјални преврат и који ће водити политичку борбу против оних који су били завојевачи у изабраном народу.

– И видевши Господ та погрешна очекивања, видевши да они хоће нешто сасвим друго, да хоће тренутна решења социјално-политичких проблема и питања, Он је заједно са својим ученицима побегао. Међутим, наишла је изненада велика бура. Апостоли, иако су махом били рибари, не само да су били изненађени, него су се уплашили – нагласио је Патријарх Порфирије и присутнима објаснио ту једну од најупечатљивијих и најинспиративнијих слика приказаних у светом Јеванђељу:

– Предање Цркве и Оци Цркве у овој слици виде управо Цркву која се налази на мору овог света које је увек узбуркано, на мору које изненада долази у разним бурама, тј. виде Цркву која је с времена на време суочена са великим искушењима, која се често се не могу предвидети. Та искушења су понекад видљива и бурна, могу бити перфидна, обучена и одевена у дивне и благоухане обланде, а понекад искушења могу бити невидљива и долазе изнутра. Када говорим о овом првом, најчешће се огледају у аплаудирању Цркви онда када је она тобож модерна, када мења свој ритам, када усклађује свој живот са духом, покретима и дамарима овог света, тј. када се осавременује, а у пракси то значи када одступа од себе, када релативизује и разводњава оно што је сама по природи и што је њена порука. Без обзира на те аплаузе који понекад могу бити упућени Цркви или понеком из Цркве, Црква и ми смо позвани да духом светим преображавајујући се преображавамо свет, не да се њему преображавамо, него да својим подвигом и својом молитвом ми, будући на крсту распети и одричући се себе и своје воље, све примамо, грлимо и уносимо у Цркву да би све постало Црква, да би се све Христом и благодаћу Његовом преобразило.

– Господ је, дакле, послао своје ученике ставивши их у лађу да иду на другу обалу, да се удаље од оних који су од Њега, а ми бисмо рекли од Цркве, очекивали да се баве и да се бави пре свега питањима овог света, питањима социјалним, економским, психолошким, политичким... Ми треба да сведочимо да је Христос, Син Божји, распет и васкрсао и да у Њему постоји смисао живота овог и оног света, да Он разрешава тајну гроба и одговара на нашу најдубљу унутарњу глад, а то је глад за смислом, за постојањем, за вечношћу, за љубављу – поручио је Светејши г. Порфирије.

Бежанијски храм Светог Георгија је био тесан да прими све оне који су дошли да заједно са Патријархом узнесу молитве благодарности Господу, а посебну

емоцију код присутних изазвали су најмлађи парохијани који су у једном гласу говорили молитву Оче наш и Символ вере.

Светејшем Патријарху су саслуживали: Преосвећени Епископ ремезијански г. Стефан, старешина Подворја Српске Православне Цркве у Москви;

Владимир
о и Радан

